

Arrest

nr. 132 760 van 4 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 mei 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 3 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 24 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 14 mei 2014 houdende een inreisverbod, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 3 juni 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *juncto* artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen twee inreisverboden van 14 mei 2014. De verzoekende partijen voeren tegen deze beslissing in een eerste onderdeel van hun enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) juncto artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Zij stellen dat een inreisverbod met de maximumduur van 3 jaar wordt opgelegd, zonder dat het opleggen van deze maximumduur het voorwerp uitmaakt van enige motivering.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij gekozen heeft voor het opleggen van de maximale termijn van drie jaar. Er wordt immers in beide beslissingen het volgende gesteld: “Betrokkene heeft na het betekenen van de bevelen op 25.09.2013 en 06.11.2013 nog steeds geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10.02.2014.”. Ook het opleggen van het inreisverbod op zich wordt formeel gemotiveerd, met name door de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en een feitelijke uiteenzetting aangaande het niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting. Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet voorhouden dat de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen geschonden zou zijn.

In een tweede onderdeel van het enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. In dit verband dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen de concrete motivering van de bestreden beslissing aangaande de duur van het inreisverbod niet bekritisieren, maar zich beperken tot de loutere stelling dat de motivering gebrekkig is, gezien deze het opleggen van de maximumduur geenszins verantwoordt. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partijen tonen met hun algemeen verwijzing naar een arrest van de Raad niet aan dat de verwijzing naar het feit dat, na het betekenen van twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 2013, nog geen stappen werden ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten, kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. De schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11, § 1 kan niet worden aangenomen.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de

vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 27 augustus 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 21 oktober 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP volhardt in de middelen van haar verzoekschrift.”

2.4. Voor zover de verzoekende partijen op 27 augustus 2014 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijzen naar en volharden in de middelen ontwikkeld in het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 11 augustus 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.5. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *juncto* artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht, kan niet worden vastgesteld.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET